

1. KAPITOLA

Na rohožce ležely tři obálky. Pošťák je s bezstarostností člověka, jenž netuší, co z jeho činu vzejde, prohodil otvorem ve dveřích a s hlasitým túrováním pneumatik v drobném šterku rychle odjel. Stará černá labradorka Betsy strkala do nových přírůstků čenichem a podezřívavě je očichávala. Když k ní po chodbě pomalu došla Alison, fenka na ni tázavě upřela znepokojené hnědé oči, zakňučela a nejspíše zavrtěla ocasem.

Ví to, pomyslela si Alison. Cítí, že s tou poštou souvisí něco špatného, i když netuší, o co jde. Lidi se dají oklamat, ale pes nikdy.

Spustila ruku a dotkla se psí hlavy. „Klid, Betsy.“

Zvíře se nechalo zčásti uchlácholit, o něco radostněji zavrtělo ohonem, a když se Alison sehnula pro obálky, štouchlo ji hlavou do kolene. Jedna obálka, hnědá a dlouhá, byla úřední – jestli znamená potíže, Jeremy si s nimi poradí. Druhá vypadala, že je od nějaké společnosti nabízející kreditní karty, takže všechny problémy s ní spojené budou opět obyčejné a všední. Ta třetí byla menší, bílá a čtvercová, s natištěnou adresou a jménem paní Alison Jennerové. Alison se rozbušilo srdce. Měla pocit, že se proměnilo v kámen, který jí klesá do břicha. Na chvíli se jí zatočila hlava a podlomila se jí kolena. Sedla si na podlahu vedle Betsy do tureckého sedu, jako by se chystala k jógové meditaci. Chvíli na obálku jen upírala oči, dokud pes nepřitiskl vlhký čenich k jejímu uchu a pak ho váhavě neolízl.

To ji vytrhlo z omámení, pronikavá hrůza ji však nepouštěla. A ani obálka. *Další dopis*, pomyslela si. *Ne, prosím!* Jenže přicházely stále, stále a stále...

Na několik vteřin se zděšení změnilo v hněv namířený proti pisateli. „Jak se odvažuješ tohle mi dělat?“ vykřikla nahlas do tiché prázdné chodby. Betsy zvedla hlavu a znepokojeně svraстила chlupaté čelo. „Na to nemáš právo!“ Slova se kolem ní odrážela ozvěnou.

Až teď si uvědomila, jak je její vztek nesmyslný. Zvedl se jí žaludek a do úst jí stoupla nahořklá kyselá žluč, která jí páčila v krku a měla ohavnou chuť. Donutila se polknout. Zvedla všechny obálky, vyškrábala se na nohy a se psem v patách zamířila zpátky do jídelny. Křičet bylo nejen zbytečné, ale hlavně nebezpečné. Co kdyby ji uslyšela paní Whittleová?

V místnosti bylo chladno a poměrně šero. Do této části domu se sluneční světlo nedostalo dřív než odpoledne. Nablýskaný dubový rozkládací stůl byl po snídani sklizený. V současné době toho s Jeremym k snídani moc nejedli, dali si jen topinku a hrnek kávy. Stůl patřil mezi starožitnosti, které Jeremy získal už hodně dávno, ještě než se s ním Alison seznámila. Tmavá deska se starými škrábanci a nerovnostmi pravděpodobně pamatovala mnoho krizových situací. Je to až děsivé, pomyslela si Alison, čeho všeho jsou neživé předměty na rozdíl od lidských bytostí svědky. Hodila dvě obdélníkové obálky na stůl a malou čtvercovou převrátila mezi prsty. Alespoň že Jeremy není doma. Vzal si auto a odjel do Bamfordu něco zařídit.

Nevěděl o těch dopisech a ani se o nich dozvědět nemusí. Chtěl by v té věci něco podniknout, ale ať by zvolil jakékoliv řešení, všechno by se tím jen zhoršilo. Otevřela obálku a vytáhla z ní složený potištěný arch papíru. Nenávistné věty jí připadaly důvěrně známé. Jen málokdy se lišily víc než v několika slovních obra-

tech. I když jich nebylo mnoho, vyvolávaly v ní nesmírnou bolest a strach.

ZABILA JSI JI. ZAVRAŽDILA JSI FREDU KEMPOVOU.
MYSLELA SIS, ŽE TI TO PROJDE, ALE JÁ TO VÍM A BRZY
SE TO DOZVĚDÍ VŠICHNI. DOSTANEŠ, CO SI ZASLOUŽÍŠ.
PROLITÁ KREV KONEČNĚ DOJDE SPRAVEDLNOSTI.

„Proč mi to děláš?“ zašeptala Alison. „Nenávidíš mě? Ale kvůli čemu? Co jsem ti udělala? Kdo jsi? Znáš tě? Považuju tě za přítele, vídáme se, žertujeme a večeríme spolu? Nebo jsi někdo úplně cizí?“

Bylo by mnohem lepší, kdyby ta jedovatá slova pocházela od někoho neznámého. Zrada přítele a pomyšlení, že ji tímto způsobem mučí někdo, komu věří, byly nesnesitelné. Alison připadalo, že konečně chápe, proč byla Jidášova zrada tak strašlivá. Byl to druh sedící u stolu. Uměla si představit, jaké utrpení musela jeho lest způsobit. Patří pisatel těchto dopisů také mezi jejich usměvavé známé?

Hlavou jí prolétla další otázka. „Jak o tom víš?“ zeptala se. „Nikdo z okolí o tom nemá ani tušení. Stalo se to před pětadvaceti lety a daleko odsud. Pověděl ti to někdo? Kdo a odkud se to dozvěděl? Nebo sis přečetl zprávu v zažloutlých novinách, kterými kdysi někdo vyložil zásuvku? Tehdy mi bylo třiadvacet! Jsem, a i tehdy jsem byla, nevinná. A teď se mě snažíš donutit, abych zaplatila za něco, co jsem *neudělala!*“

Zničí ten dopis stejně, jako to udělala s ostatními. Ale přijde další a příště se k němu možná Jeremy dostane jako první. Samozřejmě ho neotevře, pokud bude adresován jí. Ale nejspíš se jí zeptá, od koho je, a Alison mu bude muset lhát. To nechtěla. Zatím, aby se té nutnosti vyhnula, vymýšlela důmyslné způsoby, jak se dostat k poště dřív než on. Protože v současnosti jezdil pošták

čím dál později, polovinu dopoledne s nastraženýma ušima čekala na zvuk pneumatik poštovní dodávky, řidičovo veselé pohvizdování a klapnutí dopisní schránky. Někdy, když bylo pěkné ráno, se vymluvila, že vezme Betsy na procházku, aby si na listonoše počkala. Táhla neochotného starého psa po ulici, dokud se neobjevila malá červená dodávka a Alison ji cestou nezastavila. Nemohla to ovšem dělat každý den, aniž by vyvolala podezření. Pošťák byl mladý a už tak mu její chování nejspíš připadalo zvláštní. Četla to z jeho zmateného výrazu. Pravděpodobně všem kolegům v depu vykládal, že ta ženská v Overvale House je praštěná. Ale lepší když se budou šířit historky o její výstřednosti, než aby se dovtipil, že se ve skutečnosti děsí obsahu příchozí pošty. Byl velmi mladý a možná i zvědavý. Tak by se o existenci těch dopisů dozvěděli i ostatní. Jenže jak dlouho to ještě potrvá? Unaví se pisatel nakonec hrou na kočku a na myš? A co udělá potom? Prostě s tím přestane, nebo svou informaci skutečně zveřejní, jak vyhrožuje?

Znovu ji přepadla nevolnost. Položila dopis na stůl, kde jeho dokonalá běloba znepokojivě kontrastovala se zčernalým dubovým dřevem, a rozběhla se na toaletu, kde křečovitě dávala do záchodové mísy, dokud ji nerozbolela bránice. Celá hořela a potila se. Ve snaze dát se trochu do pořádku si špláchla studenou vodu na obličej a osušila se ručníkem. Pohlédla do malého zrcadla a usoudila, že i když jí na tvářích naskákaly skvrny, jinak vypadá celkem normálně, přinejmenším pro Jeremyho.

Jeremy! Nechala dopis na stole a manžel se brzy vrátí. Alison se rozběhla do jídelny.

Pozdě. S hlavou v záchodové míse neslyšela, že přijel. Stál u stolu a držel bílý papír. Jakmile vešla, zvedl ho.

„Jak dlouho už to sakra trvá?“

* * *